

[Indenrigsministeren.]

Tange og hans parti almindeligvis forfægter, hvor man siger, at hvis vores 24 mandater lægges sammen med dem og dem, er der flertal, og derfor bør man tage fremskridts-partiet med. Dér taler man altså ikke om partier, dér taler man om mandater. Tænk om vi nu f. eks. fik 8-9 partier ind med hver 1 eller 2 mandater, skulle det så være afgørende for, hvilken lovgivning folketinget i øvrigt skulle tage stilling til?

Må jeg endelig sige, at hvem der lægger hindringer i vejen for arbejdet her i folketinget, om det er små eller store, skal jeg aldeles ikke kommentere, for det er i og for sig sagen uvedkommende.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om børnetandpleje [af Jacob Sørensens m. fl.].

(Lovforslag nr. 131. Fremsat 17/12 75).

Formanden:

Sammen med denne sag foretages den under punkt 7 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om børnetandpleje [af Erlendsson m. fl.].

(Lovforslag nr. 151. Fremsat 20/1 76).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Tandsundhedssituationen er stadig væk den beklagelige, at har du penge, så kan du få, og har du ingen, så kan du gå. Dette er urimeligt. Da folketinget den 13. maj 1971 enstemmigt vedtog loven om børnetandpleje, var der almindelig tilslutning til, at børnenes tandsundhed skulle styrkes, og dette var et væsentligt fremskridt.

Der var forskellige opfattelser af, hvor langt man skulle gå i dette spørgsmål, men der var enighed om, at man i hvert fald skulle have en børnetandpleje som den, vi nu har. En del ville gå videre og oprette en småbørnstandpleje. Derfor indeholder loven en bestemmelse om, at loven skal optages til revision senest i folketingsåret 1977-78. Mange unge mennesker har fået tilbud om en bedre tandsundhedsstatus, og der har navnlig været givet tilbud om tandregulering.

Min generation og jeg har ikke fået dette tilbud om forebyggende børnetandpleje, hvilket har bevirket, at mange af vores generation lider under alvorlige tandsygdomme. Dette tilbud skal ikke fratages den nuværende generation.

Det betyder meget for det enkelte menneske både psykisk og fysisk, men også økonomisk, at ens tænder er i god stand. Jeg må derfor advare stærkt imod, at der ændres ved den lovfæstede børnetandpleje, således som det nu er foreslået af partiet venstre og på anden vis af fremskridtspartiet.

Venstre vil have lovfæstet som princip, at amtsrådene varigt kan meddele kommuner dispensation fra pligten til at etablere børnetandplejeklinikker. Der er pr. 1. februar 1976 i alt 109 kommuner, der har fået dispensation fra pligten til at indrette børnetandplejeklinikker. I disse 109 kommuner bor 17 pct. af befolkningen, og børnene her har den største forekomst af tandsygdomme blandt børn i Danmark.

Et af sundhedsstyrelsen indsamlet materiale om de praktiserende tandlægers antal, geografiske fordeling og kapacitet har vist, at børnene havde 3-4 gange så mange ubehandlede huller i tænderne i dispensationskommunerne, og det er alvorligt nok.

Denne ringere tandsundhedspleje skyldes mangel på privat tandlægepraksis i disse områder. I 60 af de 109 dispensationskommuner er der ingen eller kun én praktiserende tandlæge, og patientunderlaget pr. tandlægepraksis er i disse kommuner mere end dobbelt så stort som i kommuner, der har indrettet børnetandplejeklinikker.

Jeg har derfor svært ved at forstå, at det i bemærkningerne til venstres forslag hævdes, at det går ud over de øvrige patienters mulighed for at blive behandlet, når der oprettes børnetandplejeklinikker, fordi de pri-